

Cele sapte legende ale intemeierii Romei

Prezentul inconjoara trecutul si il tolereaza. Roma este un oras vechi in care trecutul nu suporta toleranta binevoitoare a prezentului. Aici trecutul este cel care se dovedeste intelegator cu prezentul, dominandu-l inasa.

In prima legenda se spune ca Eneas, fiu al zeitei Venus, s-a oprit in Latium, unde fiul sau, Ascanio, a fundat Alba Longa. Creusa, mama lui Ascanio, ramasese acasa sa planga dezastrul Troiei. Fuga lui Eneas, ratacirea lui in dragostea Didonei si in triumghiul sicilian, a coplesit imaginatia unui copil de 15 ani care, ajutat de tatal sau, a transfigurat-o in marmura. Eneas isi sprijina tatal, pe Anchise, cu bratul drept, iar cu stangul pastreaza echilibrul lui Asciano. Marmura aceasta se afla azi in Galeria Borghese.

Pentru romani inasa, fuga lui Eneas si fundarea orasului Alba Longa au insemnat prea putin. Au vrut o ruda zeiasca mult mai apropiata de obarsia lor. Au vrut ca Marte sa fie aceasta ruda. Astfel batranul rege din Alba Longa, Numitor, detronat de fratele sau, Amulio, a avut o fiica, pe Rhea Silvia, pe care Amulio a pedepsit-o pentru a nu avea urmas. Rhea Silvia a devenit vestala si a primit vizitele lui Marte. S-au nascut Romulus si Remus. Gemenii, dupa ce au plutit pe raul Tibru, au fost alaptati de o lupoaica.

A treia legenda se bazeaza pe un obicei singular al vechilor popoare italice, cel al Primaverii sacre. Obiceiul cerea ca atunci cand o epidemie sau o alta nenorocire se abatea asupra lor, induplecarea zeilor sa se faca prin sacrificarea tuturor copiilor nascuti in primavara acelui an. Era un sacrificiu pasnic: copiii acestia erau crescuti cu mare grija si educati pana la douazeci de ani, cand portile cetatii se deschideau cu ceremonie, iar ei trebuiau sa plece si sa fundeze, unde vor crede de cuvinta, o cetate noua.

Primavara sacra, cea de a patra legenda, s-a petrecut si in cazul Romei: Amulio a fost, in cele din urma, detronat, dar Romulus si Remus nu au ramas in Alba Longa, ci au plecat, la douazeci de ani sa fondeze Roma.

Tinerii pastori din Alba Longa au fost pusi sa se infrunte cu sabinii, locuitori mai vechi in Capitoliu, carora mai intai le-au rapit femeile. Valea dintre Palatin si Capitoliu a fost martora acestei rapiri, devenita mai tarziu sarbatoare nationala, transfigurata tocmai in Dacia, intr-un dans pastrat pana in zilele noastre, numit Calusarii, caruia i s-a adaugat farmecul inedit al Noptii de Sanziene.

Sabinii i-ar fi putut infrange pe albani fara prea mult effort, daca ar fi putut sa intre in cetate pe timpul noptii. Tanara Tarpeia le-a promis deschiderea portilor cu conditia ca acestia, la intrare, sa-i daruiasca

podoabele ce le purtau la mana stanga. Sabinii s-au tinut de cuvânt aruncând peste Tarpeia scuturile lor, iar aceasta a murit sub greutatea metalului, schimbându-se în stanca. Stanca se afla și azi la capatul strazii Teatro 'di Marcelo, dar turistilor li se spune că denumirea ei vine de la o tanară cu același nume de Tarpeia, aruncată de aici în haos pentru trădare.

Tarpeia trebuie să fi fost una singură. E foarte posibil să fi fost fiica lui Spurius Tarpeius, supraveghetor al Capitoliului. Se pare, însă, că ea nu a trădat sau, mai exact, a trădat de două ori: încheind o înțelegere ambiguă cu sabinii, ea l-a vestit în același timp pe Romulus – a cărui amantă era – cerându-i să trimită întăriri pentru că în clipa când sabinii vor fi lipsiți de mijloacele lor defensive, să-i facă prizonieri. Titus Livius crede în cinstea Tarpeii și aduce ca argument onorurile anuale ce i se faceau până târziu.

Dar când Tarpeia a deschis portile cetății, tinerii albași, conduși de Romulus, își pierduseră pare-se entuziasmul și fugiseră. Romulus i-a chemat înapoi prin calm și devotune. Lupta a fost reluată, pe viață și pe moarte, terminându-se cu bine datorită acelorasi femei sabine, care, intrând între arme cu copiii în brate, le-au arătat luptătorilor un astfel de viitor. Sabinii au cedat și Romulus a învins, dar nu au fost decât câțiva ani de pace.

După acești ani, într-o zi, Romulus își inspectează trupele, dar o furtună risipește manifestatia și când se termina busculada de trupuri se constată dispariția sa. Istoricii îi acuză pe sabini de asasinat. Născut din banuială și legenda, Romulus a pierit în obscurul acestora.

Ar fi aceasta cea de a șaptea legendă. Se pare însă că sabinii s-au împacat destul de greu cu albașii și că după lungi discuții sterile s-a ajuns la înțelegerea că regele să fie ales numai dintre sabini. Numai Pompiliu a fost primul rege. Cu el legende se sfârșesc și se naște Roma. Pe deasupra lor, Șapte coline – Palatin, Capitoliu, Caelius, Esquillin, Viminal, Quirinal și Aventin – sprijina Cetatea Eternă. Pentru fiecare legendă câte una. Poate tot de aici se spune că Roma cea dintâi a avut șapte regi.